

3. Азарова А. О, Теслюк, О. В. Проблеми розвитку платіжної системи України та шляхи їх вирішення. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2017. № 1. С. 19-22.

УДК 338.43

Кириленко А. О.

студентка 3-го курсу,

ОП «Корпоративні фінанси»,

Урванцева С. В.

к. е. н., доцент, доцент кафедри

корпоративних фінансів і контролінгу

КНЕУ імені Вадима Гетьмана

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Незважаючи на складну соціально-економічну ситуацію, сільське господарство – майже єдина галузь в Україні, що демонструє стабільне зростання. За останні роки вона стала провідним експортером та головним джерелом надходжень іноземної валюти в країну.

Україна має потужний аграрний потенціал, а одним з основних факторів розвитку суб'єктів аграрного сектору є земля. Нині земельні ресурси України, на використанні яких формується близько 95% обсягу продовольчого фонду та 2/3 фонду товарів споживання, мають стати первинним фактором виробництва, фундаментом економічної системи держави. За попередніми оцінками фахівців, частка земельних ресурсів у складі продуктивних сил держави становить понад 40%. Саме це дозволило вітчизняному аграрному сектору стати провідним товаровиробником на світовому ринку. На Україну припадає майже третина запасів чорнозему та 27% орної землі в Європі (на одну особу в Україні – 0,68 га орної землі, тоді як у Європі цей показник становить у цілому 0,25 га, у т. ч. у Польщі – 0,30 га, Франції – 0,31 га). Фактичне використання ріллі, згідно з

даними офіційної статистики, становить 29,5 млн га. Відтак, як мінімум 1,5 млн га родючих земель в Україні не беруть участь у виробництві аграрної продукції, або задіяні в тіньовому аграрному ринку [1].

Враховуючи значний потенціал щодо підвищення урожайності, Україна у майбутньому може претендувати на друге місце у світі (після США) за обсягом постачання основних продовольчих культур.

Україна має значні можливості для розвитку аграрного сектору, для перетворення його у високоефективний сектор економіки, здатний забезпечити продовольчу безпеку держави. Піднесення сільського господарства в Україні в значній мірі залежить від державної підтримки. Це означає, що держава бере на себе витрати на проведення наукових досліджень у галузі, а також на підготовку кадрів; за рахунок державних коштів здійснює охорону зовнішнього середовища, низку економічних заходів; надає сільськогосподарським підприємствам і фермерам фінансову допомогу переважно у вигляді кредитів тощо. З іншого боку, для оптимізації сільського господарства в Україні необхідним є створення робочих місць у раніше неперспективних районах, що приведе не тільки до збільшення обсягів реалізації продукції, але й до зростання рівня зайнятості населення у загальнонаціональному масштабі. Варто додати, що сучасні технології аграрного виробництва потребують високої кваліфікації працівників та інженерно-технічного складу, яких в країні недостатньо. Для підготовки таких спеціалістів слід переорієнтувати вищі та технічні навчальні заклади відповідного профілю і створити державну програму кваліфікаційного розвитку [2].

Важливим напрямом розвитку АПК України є залучення прямих іноземних інвестицій. Виходячи з цього, необхідно заохочувати іноземних інвесторів кращими умовами ведення бізнесу, вдосконалити нормативно-правову базу, насамперед у сфері дотримання гарантій прав національних та іноземних інвесторів, зменшувати податковий тиск на аграрний сектор, удосконалити систему бюджетних асигнувань, провадити політику мінімізації ризиків в сільському господарстві тощо.

Поштовхом для розвитку інноваційної діяльності на підприємствах АПК має бути концентрація на освоєнні наукоємних технологій виробництва, що дасть можливість вивести галузь на глобалізовані ринки продовольства та досягти зростання ВВП України. Першочергову увагу при цьому доцільно приділити інноваційним технологіям на підприємствах АПК, особливо у сфері переробки відходів та виробництва альтернативних джерел енергії [3].

Варто підкреслити, що основною формою капіталу в сільськогосподарському секторі є природні ресурси, деякі з яких ніколи не можуть бути доповнені або замінені іншими формами ресурсів. Це зумовлює потребу сільськогосподарського сектору в «зелених» інвестиціях, які, як правило, забезпечують раціональне використання природних ресурсів, зменшують ефект парникових газів і забруднення повітря без значного скорочення виробництва.

Згідно зі звітом FTSE (2018), сільськогосподарський сектор становить близько 8% зеленої економіки в усьому світі. Країни ЄС впроваджують національні та регіональні програми розвитку сільської місцевості (RDP), які співфінансуються Європейським фондом сільського розвитку (EAFRD) та національними бюджетами. Починаючи з 2023 р. усі нові плани щодо розвитку сільських територій будуть включені до національних стратегічних планів CAP. Кожен національний план буде побудовано навколо ключових соціальних, екологічних та економічних цілей для сільського господарства, лісівництва та сільських територій ЄС [4].

Співпраця з ЄС є важливим пріоритетом зовнішньоекономічної політики України. Україна і ЄС проводять регулярні засідання з аграрних питань, які дають можливість обмінюватися корисною інформацією та розглядати досвід ЄС в аграрній сфері, питання щодо адаптації аграрного сектору України до вимог та умов ЄС [2].

Основною метою підписання Угоди про асоціацію є створення розширеної та поглибленої зони вільної торгівлі між Україною та ЄС. Ця Угода означає спрощення торгівлі між країнами за рахунок скасування тарифних та

нетарифних бар'єрів на шляху товарів і послуг. Угода спонукає здійснення реформ в українському законодавстві з метою узгодженості із законодавством ЄС, що в довгостроковій перспективі буде означати рівне ставлення до товарів з України поряд із товарами ЄС на всьому внутрішньому ринку ЄС. Поступове ухвалення Україною законодавчих актів та стандартів ЄС у виробництві та сфері послуг, визнаних на міжнародному рівні, даватиме можливість Україні простіше експортувати свою продукцію не тільки до Євросоюзу, але й також до інших країн світу [3].

Отже, розвиток агропромислового комплексу має ґрунтуватися на наступних напрямках:

- державній підтримці у проведенні наукових досліджень, підготовці кадрів, здійсненні охорони зовнішнього середовища, створенні робочих місць;
- веденні внутрішньої політики стимулювання виробництва не тільки сировини, а в першу чергу продукції переробної промисловості;
- створенні нормативно-правового, організаційного, фінансово-економічного, інформаційного, кадрового й науково-проектного забезпечення розвитку агропромислової сфери;
- розвитку агротехнічної науки;
- впровадженні нового покоління цифрових та фінансових технологій у сільське господарство;
- впровадженні інновацій задля підвищення ефективності та конкурентоспроможності сільськогосподарського виробництва;
- впровадженні «зелених» інвестицій для забезпечення сталого розвитку сільського господарства;
- сприянні припливу прямих іноземних інвестицій у сільське господарство;
- налагодженні міжнародного співробітництва у сфері зовнішньоекономічної діяльності агровиробників.

Список використаних джерел:

1. Засоба С. М. Поточний стан і перспективи розвитку агропромислового комплексу України *Український журнал прикладної економіки*. – 2020.– Том 5.– № 2.– С. 404. (дата звернення: 07.11.2022).
2. Босак А. О. Мустафаєва Л. А. Поточний стан та перспективи розвитку АПК України: пошук нових ринків збуту *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. – 2019. – випуск 24. – ч.1. – С. 51-52. (дата звернення: 07.11.2022).
3. Бондаренко В., Гонтарук Я. Аналіз стану та перспектив розвитку АПК України *Проблеми і перспективи економіки та управління*. – 2021.– № 2(26).– С. 92, 96. (дата звернення: 07.11.2022).
4. Gernego, I., Urvantseva, S., & Sandulskyi, R. (2022). Green investment opportunities for sustainable agriculture. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development*, 44(2), 185–194. URL: <https://doi.org/10.15544/mts.2022.19> (дата звернення: 11.11.2022).

УДК 336.778

Кучерук А.В.

студентка 3 курсу за спеціальністю 072 Фінанси, банківська справа та страхування, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

Науковий керівник: Самарічева Т.А.

к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, фінансів, банківської справи та страхування, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

МІЖНАРОДНІ КАРТКОВІ ПЛАТІЖНІ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

Платіжні системи відіграють досить значиму роль в економіці кожної країни, зокрема і в нашій державі. Вони є невід’ємним елементом фінансових